

Grafit a vakvezető kutya blogja 55.rész

#grafitblog

Kedves Olvasóim!

Itt vagyok egy újabb résszel. Történetem folytatása azt az időszakot öleli fel, mikortól Bodza besétált az életünkbe. Nézzétek el nekem, hogy nem sorrendben haladok az eseményekkel, de ha majd nektek is ennyi ősz hajszálatok lesz mint amennyire megőszült az én szakálam, akkor érteni fogjátok, hogy az emlékek megvannak, csak már a sorrendben csapongok ide-oda.

Amikor Bodzi hozzánk került, s én még jobban bírtam magam, akkor jött velem, hogy tanuljon az öregtől, s fontosnak tartottam, hogy megtanítsam a helyes viselkedésre. A buszon egyszer egy utazásunk alkalmával ugyanaz esett meg velünk, mint ami anno Bogival és velem. Megláttak bennünket, dicsérték szépségünket, okosságunkat, de volt egy hölgy, aki zsörtölődni kezdett, hogy az meg már hogyan fordulhat elő, hogy valakinek két vakvezetőkutya is van, a másiknak meg egy sem.

Ránéztünk a gazdinkra, Bodza semmit nem értett az egészből, de én meg a gazdánk mosolyogni kezdtünk, hogy valahonnan de ismerős ez a megjegyzés! Volt olyan képzeljétek, hogy azt hitték, hogy azért vagyunk ketten a gazdánknak, hogy egyik nap egyikünket viszi, másik nap másikat. 😊

No és jöttek a kérdések: „Melyik kutya a jobb? Melyiket szereti jobban? Melyik az ügyesebb?” „Látom a fiatal még gyerek, nagyon kíváncsi! Az öreg meg mennyire nyugodt!” Gazdánk ilyenkor elmondta, hogy ő bizony soha nem tett különbséget közöttünk, mindhármunkat egyformán szereti, mindhármunkban sok értéket fedez fel.

Volt, aki azt hitte, hogy azért visz mindkettőnket a gazdi magával mert én képzem ki Bodzillát. Tény és való, hogy igen sokat tanult tőlem, zárójelben jegyzem meg, hogy lehetne is hálásabb érte!

De az is igaz, hogy neki is szüksége volt kiképzőre, s nem akármilyen tanítóra, hanem olyanra, aki vakvezetőkutya képzését tanulta.

Szokták mondani, hogy mennyi iskola van a közelben, s miért olyan messziről kapja a gazdink a kutyaikat, azért mert az egy külön szakma, hogy valaki vakvezetőkutyaikat képezzen ki.

Ma már, hogy Bodza egyedül megy a gazdival rengeteg élményt szokott nekem elmesélni a nap végén. Nagyon sokáig kerestek engem, hogy hol vagyok, nagyon vicces megjegyzések születtek:

Egyszer busszal mentek valahová, amikor két ember beszélgetett egymással: „Másik volt neki. Igen? Igen, egy fekete. Hol van? Ekkor gazdám közbeszólt, hogy „Otthon van.” Erre a válasz: „Otthonban?” Mire gazdánk elmagyarázta, hogy otthon pihenek, s írom nektek a blogokat.

Máskor meg ekképp hangzott a beszélgetés: „Biztos elvitték tőle. Hová? Vissza az iskolába, ott öregszenek meg.” „Ja, hogy van nekik egy olyan hely, ahová ilyenkor elviszik őket. Biztosan.”

Tudjátok kedves olvasóim, erről már régen írtam, hogy van olyan gazda, ahol ott marad a nyugdíjas eb, van, aki meg elviszi ismerőshöz, baráthoz, családhoz, olyan helyre, ahol biztonságban tudhatja.

Mi örvendeztetjük a gazdáinkat a hét minden napján. Azért az nagyon jó érzés nekem, hogy még a mai napig is emlegetnek, kérdeznek, nem feledtek el engem.

Mondjuk mikor Bodzának eleinte azt mondták, hogy „Szia Grafit!” Az nem esett jól neki, de megvigasztaltam, hogy amikor én váltottam Bogit a munkában ugyanez volt.

Idő kell mire tudják, hogy melyikünk kicsoda, s ez így is van, ma már ő is kivívta a népszerűséget magának. Hízik is a mája rendszeren, néha már úgy kell leszállítanom a Föld nevű bolygóra őméltóságát.

Jövő szerdán ugyanitt találkozhattok velem a [Napos Oldal Alapítvány Facebook](#) illetve [weboldalán](#).
Üdvözlettel: Majaligeti Grafit

www.naposoldal.org

